

Mig og Puccini
Fra et ophold i Pisa 11.-15. april 2012

Pisa er en middelalderby efter mit hjerte. Jeg elsker at fare vild i gader og gyder og pludselig se himlen over en piazza. Jeg boede på et gammelt hotel i Via San Tommaso lige inden for muren i det nordvestlige hjørne af byen. Der var bare 300 meter til Campo dei Miracoli, ”Miraklernes Mark”, hvor de store attraktioner meget praktisk er samlet på en stor græsplæne, i princippet som gynger og karruseller: Domkirken, der var den største i Europa, indtil en større kom til. Dåbskapellet med fonten, der engang fik sit vand fra en regnsky og et hul i taget. Kirkegården med fresker og sarkofager og jord fra Det hellige Land. Den jødiske kirkegård hører også med i billedet, men ligger lige *uden for* bymuren. Sådan skulle det jo være. Til gengæld(?) er den kun åben for offentligheden søndag formiddag i messetid. Og så er der naturligvis kampanilen, klokketårnet, der ser skævt nok ud på billeder, men bliver *meget* skævt, når man selv står på jorden ved siden af. Under byggeriet, der strakte sig over næsten 200 år, prøvede man at rette op på de øverste etager, så det skæve tårn i dag nærmest ligner en skæv banan.

Gadebilledet i de store italienske turistbyer har ændret sig i de sidste par årtier. På hovedstrøg og piazzaer falbyder sværme af meget mørkhudede mænd deres varer – paraplyer, tørklæder, kasketter, armbåndsure – i en nok så pågående stil. De er illegale immigranter, mange fra Somalia, der har gode grunde, men altså ikke god ret til at opholde sig hér. De første par gange køber man noget af hin enkelte. Eller lader ham beholde både varen og skillingerne. Dernæst siger man nej tak – mange gange, ellers virker det ikke. Så skifter man til gestus, venligt, individuelt. Så bliver gestus en type. Og til sidst ser man den anden vej med en sort samvittighed, der kun bliver endnu lidt mørkere ved tanken om, at han/de er fløjtende lige glad med farven på din samvittighed.

Den første dag havde jeg købt en meget grøn paraply. Vel mest for at slippe for at blive antastet af folk, der ville sælge mig en paraply. Men lørdag tog jeg toget – 25 minutter – til Lucca, og da fik jeg brug for den. Det regnede spande, da jeg gik bymuren rundt 3,6 km. Lucca er intim og charmerende. Der er næsten ingen skobutikker og støjende restauranter. Hvis du vil køre, må du leje en cykel eller finde en hestevogn. Dette i kontrast til Pisa, hvor jeg hver nat faldt i søvn til lugten af diesel fra mine egne (få) hovedhår. Byen står i sin klassiske skønhed, uberørt af to verdenskrige.

For operaelskere er Lucca noget særligt. Hér blev Puccini født i 22. december 1858, og hér levede han de første 22 år af sit liv. I barndomshjemmet har man for nylig indrettet et museum, og det skulle jeg naturligvis også se. En entusiastisk billetrice fortalte om herlighederne, men på et tidspunkt fik hun svært ved at sige det, hun havde på hjerte: ”Ikke for at fornærme Dem, men ...” Det var noget med seniorrabat – 5 € i stedet for 7€ – hvis man var gammel nok. For at hun ikke skulle tro, at hun havde fornærmet mig, sagde jeg, at jeg var gammel nok, og så havde jeg jo også sparet 2 €!

Musik af Puccini i Puccinis by var der ikke meget af den lørdag. Eller – den var ikke særlig opreklameret. Faktisk viste det sig, at verdens største Puccinifestival – ja, måske verdens største musikfestival – afholdt koncert samme aften i San Giovanni, således som den siden 2007 har gjort

det hver aften på alle årets dage. De sang temmelig rærligt, men stedet kompenserede for rærligheden.

Søndag var det atter et strålende vejr og endnu et par grader varmere, så jeg tog toget ud til kysten. Ikke nogen lang rejse, atter bare 20 minutter med toget, Pisa var jo oprindelig en havneby. Går man 2 km ind i landet – og det gjorde jeg – kommer man til søen Lago di Massaciuccoli og til byen ved tårnet ved søen: Torre del Lago. Og nu bliver det Puccini igen, for hér byggede komponisten sin pragtfulde villa, da han havde fået råd til det efter successen med *Manon Lescaut*. Og hér komponerede han resten af sit opus, fra *La Bohème* og frem, hér holdt han selskab, og hér dyrkede han sin store interesse: jagt på vandfugle. Vejene har sidenhen (må man formode) fået navne som Via Tosca, Via Butterfly, Via Mimi etc.

Man kunne godt komme indenfor, sådan i princippet, men åbningstiderne passede dårligt med toget tilbage til Pisa, så jeg måtte nøjes med at købe et stykke pizza og stå og nyde udsigten. Det gjorde jeg så i lang tid, indtil mit blik faldt på en lille bronzeskulptur få meter borte. Det var Puccinis *hund*, der havde fået sit eget monument for blot at være sig selv. *O Mensch* – hvis lille hund er mon du?